

Chương 34

Nhớ Anh (1)

Như Trâm Diêu hay nói, đó là tất cả mọi người còn lại chính là bối cảnh, hoàn toàn không biết được mà cũng không nhìn được chân tướng đằng sau... Cho nên cô ấy cũng rất sùng bái Cố Bình Sinh, vì có thể lừa gạt được lớp trưởng tấm ảnh liếc mắt đưa tình nào đó. Sau khi ai đó đưa cho Đồng Ngôn thì cô ấy còn cố ý chỉ đạo cho Đồng Ngôn dùng photoshop như thế nào để cắt ảnh.

Đồng Ngôn ngồi ở trên bàn làm việc của anh, cực kỳ kiên nhẫn cắt hình hai người ở tấm ảnh được khoa trương là liếc mắt đưa tình kia của cô, trình độ thật sự còn không thua kém gì cuộc thi C ++ năm đó. Thậm chí cũng không chú ý đến việc anh đã đến bên cạnh mình từ bao giờ, “Em đang làm cái gì vậy? Em ngồi máy tính liên tục mấy tiếng đồng hồ rồi.”

Đồng Ngôn tự đắc nhìn chằm chằm hình ảnh chụp chung trên màn hình vi tính, “Đem hình ảnh của hai chúng ta cắt riêng ra, lưu làm kỉ niệm.”

Cô chỉ chỉ vào ngày ở góc ảnh, “Hôm nay là ngày 14/02... Anh nhất định phải đi vào ngày mai sao?” Cô vừa nói vừa quay đầu lại nhìn anh.

“Đi sớm một ngày, có thể về sớm một ngày.” Đạo lý này cô biết, nhưng quyết định quá mức đột nhiên như vậy, làm cho cô bắt đầu hoài nghi kết quả kiểm tra của anh là xấu đến mức thế nào? Hơn nữa đột nhiên nói về Bắc Kinh lại chuyển thành sang Mỹ, tuy rằng nói hiệu quả trị liệu ở nước ngoài có khả năng tốt hơn nhưng cũng cho cô càng khó mà an tâm được.

Cô đã hỏi cả một buổi chiều nhưng anh đều nhẹ nhàng trả lời bang quơ cho qua, chỉ cam đoan nửa năm thôi sẽ hoàn toàn khỏe mạnh trở lại bên người cô.

Nửa năm... cũng không phải là một quãng thời gian rất ngắn. Có lẽ với tính cách của anh, thật sự đến khi khôi phục hoàn toàn giống như một người bình thường, mới bằng lòng quay về bên cạnh cô.

Cố Bình Sinh chống một cánh tay lên cạnh mặt bàn, một tay để sau lưng ghé dựa, thò ra qua xem anh chụp, ít khi thấy được anh mặc chiếc áo sơ mi kẻ ô màu hồng nhạt như thế này...

Vẻ đẹp này, anh mặc thế nhưng không có điểm nào ăn nói lỗ mãng, ngược lại như vậy có chút... có chút gì nhỉ? Mỹ nhân Như Ngọc, lan chi ngọc diệp?

Đồng Ngôn cười kéo góc áo của anh, “Cố tiên sinh, anh hôm nay là cố ý mặc áo màu hồng à?”

Anh nhìn cô cười chế nhạo như vậy, ngược lại không có chút hoang mang nào mà cúi đầu khẽ hôn lên môi của cô, “Khó coi lắm sao em?”

“...rất đẹp.” Cô thì thầm, mơ hồ không rõ.

Anh không có nhìn thấy cô nói cái gì, trực tiếp giang tay ra ôm lấy chân cùng thân thể của cô, đem toàn bộ người trên chiếc ghế ôm lấy, “Cố phu nhân, em đã ngồi máy tính cả một buổi tối rồi, đôi mắt người thường mà ngồi như thế này không được tốt đâu, cũng rất bất lợi cho việc bồi dưỡng tình cảm vợ chồng.”

Thật ra cô đã nghĩ việc cắt hình chụp chung của hai người, thừa dịp đêm nay in ra ký tên lên, để vào trong ví tiền của anh.

Anh vừa đi về phòng ngủ vừa hôn cô, cô có thấy cả hàm răng cũng có chút nhũn ra rồi, ôm lấy cổ của anh, hôn đáp trả một cách dứt quãng. Đợi cho đến khi anh nhanh chóng đi tới cửa, khi cô muốn đưa tay ra sờ nguồn điện để bật bóng điện, bỗng nhiên liền cảm thấy cả thân mình nghiêng sang một bên, cô theo bản năng ôm lấy cổ của anh, rất nhanh cô đã được anh đặt ngồi trên mặt đất.

Vì động tác quá nhanh nên chân cô bị đụng có chút đau. Nhưng giây tiếp theo, cô liền hiểu được chuyện gì đang xảy ra. “Anh làm sao vậy?”

Biết rõ anh không thấy cô đang nói nên không thể nghe được, nhưng vẫn hỏi theo quán tính.

Cố Bình Sinh dựa vào cạnh cửa, như biết rằng cô đang sợ hãi. Bởi vì không biết cô đang nói cái gì, chỉ vỗ trán cô rồi nói, “Không sao đâu.”

Tay của cô có chút run rẩy, sờ soạng một lúc lâu mới đụng đến chốt mở phòng ngủ. Ngọn đèn ấm áp sáng lên, đem bốn phía xung quanh đều chiếu sáng rõ ràng.

Anh ngoại trừ đứng dựa ở cửa thì không nhìn ra có cái gì khác thường, nhưng từ lúc đó đến bây giờ anh cũng không có thêm động tác nào, khẳng định là vấn đề rất nghiêm trọng.

Đồng Ngôn muốn dìu anh, cũng không biết nên dìu như thế nào, cứ đứng một cách mật mờ vô thức ở bên cạnh người anh, đau lòng đến mức sắp khóc, “Rút cuộc là anh làm sao vậy? Anh có thể nói thật cho em biết được hay không?” Cô thậm chí không khống chế được âm lượng giọng nói của mình, cũng có chút run rẩy. May mắn anh nghe không được.

Cố Bình Sinh cười cười, đang muốn nói gì đó với cô thì không ngờ cô đã khóc, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống sàn nhà. Một nửa là bị anh dọa,

một mặt khác là không cách nào khống chế những sợ hãi trong người, cô sợ anh thật sự mắc phải di chứng nghiêm trọng nào đó, không có nói cho cô biết, lại sợ anh lần này đi trị liệu sẽ có kết quả không tốt...

Chưa bao giờ cô có cảm giác bất an mãnh liệt như thế, giống như chỉ trong nháy mắt đã xâm chiếm ngoài vào trong toàn bộ ý thức của cô.

Anh không nghĩ tới cô lại có phản ứng lớn như vậy, vươn cánh tay ôm lấy cô, “Ồ đây bỗng nhiên có chút đau.” Anh chỉ chỉ vào đùi cùng thắt lưng, “Hiện tại đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Anh rất đau đúng không?” Cô đưa tay, có chút không xác định mà chạm vào thắt lưng của anh, lại dọc theo nơi anh vừa chỉ là bị đau, ngửa đầu hỏi anh, “Xoa nhẹ có được không?” Cô vừa nói xong vừa thử xoa xoa hai ba cái.

“Rất hữu dụng.” Trong ánh mắt của anh dường như có ý cười, lại giống như có ngọn lửa nóng đang lan dần.

“Thật sự dùng được?” Cô vẫn lo lắng như cũ, không tin tưởng mà nhìn anh.

“Thật sự rất hữu dụng.” Giọng nói của anh có chút mềm mại, trong mắt phản chiếu lên hình ảnh đèn tường phòng ngủ, trong nét cười lại có chút gợi cảm, “Nhưng mà Cố phu nhân, em cứ xoa như vậy xuống thêm chút nữa thì Cố tiên sinh thật sự sẽ không chịu đựng nổi nữa đâu.”

Nói rõ ràng như vậy, kẻ ngốc cũng đã hiểu. Hơn nữa cô cũng không phải kẻ ngốc...

Đồng Ngôn nhất thời cảm thấy tức giận, lại vừa cảm thấy buồn cười. Cô rút tay về, lau sạch nước mắt trên mặt, sự bất an trong lòng càng lớn, không cách nào bỏ qua được. Nhưng mà giờ đã tối, ngay mai anh sẽ đi sang Mỹ, không thể chuyện bé mà xé ra to như vậy, ngược lại làm cho anh lo lắng cho bản thân mình.

“Anh rất mệt, chúng ta đi ngủ được không?” Cố Bình Sinh còn muốn ôm cô vào phòng ngủ.

“Được.” Đồng Ngôn né tránh động tác của anh, bước hai ba bước nhảy lên giường, “Em có thể đi đến bên giường ngủ được mà, anh cũng không cần phải ôm đến rồi ôm đi nữa.”

Tuy rằng sàn nhà ấm nhưng dù sao cũng là mùa đông. Cô chui vào trong chăn, dùng tay ôm lấy bàn chân có chút lạnh kia, nhìn anh đi tới. Dường như thật sự là không có vấn đề gì lớn, sắc mặt cũng không thay đổi, tư thế đi đứng cũng bình thường... cô quan sát hết sức chăm chú, sợ anh có phải vì cô lo lắng cho anh mà cố gắng giả vờ như không có việc gì hay không.

Cố Bình Sinh cởi quần bò, cô vẫn nhịn không được mà nhìn vào thắt lưng và đùi của anh, quan sát một cách cẩn thận. Sau đó ngạc nhiên phát hiện ra... chính mình đã nhìn anh chăm chăm lâu như vậy.

“Xem xong rồi?” Anh ngồi vào bên giường, muốn xốc chăn lên.

Cô bỗng nhiên ngăn lại động tác của anh, “Nếu không anh đêm nay ngủ ở phòng khách được không? Thân thể của anh... rất không thích hợp để ngủ cùng với em...”

Cô cố gắng tìm từ cho đúng với trường hợp, cuối cùng là kết quả hoàn toàn ngược lại, khiến cho Cố Bình Sinh cười rộ lên. “Em yên tâm.” Anh trực tiếp xốc chăn lên, một tay liền ôm cô tới trước ngực, dán lên trên người mình, thấp giọng nói, “Chuyện đơn giản như vậy, anh vẫn có thể ứng phó được.”

Có liên quan đến chuyện một người đàn ông có thể ứng phó hay không vẫn đề ở trên giường, thật là không nên trực tiếp nói ra nghi ngờ của mình như vậy.

Đồng Ngôn dùng vài giây để kiểm điểm bản thân một lát, rút cuộc nâng tay ôm lấy thắt lưng của anh, mặt dán ở trên vai anh rầu rĩ một lúc, mới giã dũa ngẩng đầu, nhìn anh nói: “Nếu không, em chủ động nhé?”

Cô rút cuộc phát hiện anh nghe không được điều xấu cô vừa nói. Nhưng thẹn thùng vô cùng, nói thì thầm, hăng ngày phải nhìn vào mắt anh mà nói rồi. Biểu tình khuôn mặt ra sao, hoạt động tâm lý thế nào, ánh mắt sáng lên, hoàn toàn không thể nào trốn tránh được... Cho nên hiệu quả trực tiếp chính là Cố Bình Sinh hoàn toàn dùng hành động chứng minh bản thân mình thật sự có năng lực.

Cả một đêm, hai người đều trần trọc ở trên giường, chiếc chăn đã bị làm rớt xuống dưới giường, trên người đổ một tầng mồ hôi không hề tiêu tán được, chiếc điều hòa cũng giống như đang phối hợp diễn tấu cùng với hai người, có chút ẩm ướt lạnh lạnh cũng rất mềm mại.

Cánh tay của cô cuối cùng cũng mềm nhũn không thể ôm được anh nữa, khoác hờ trên bờ vai của anh. Đến khi hoàn toàn lâm vào giấc ngủ say, cô cũng không biết rõ ngoài cửa sổ trời đã sáng hay chưa.

Ngày hôm sau cô chỉ có hai tiết học, là môn vật lý. Không nghĩ tới vì đưa Cố Bình Sinh đi, lần đầu tiên từ khi đi học đại học cô đã trốn học, trốn luôn hai tiết học của Triệu Nhân.

“Cô giáo Triệu lần đầu tiên điểm danh ở đầu học kỳ thế này lại phát hiện em không đi học, có thể trực tiếp kéo em vào sổ đen hay không? Nhưng mà cũng không có gì, có thêm cả anh ở đây nữa, phỏng chừng em đã sớm bị cô ấy kéo vào sổ đen rồi...”

Cô ở cửa hải quan vừa nói đùa với anh, nhằm che giấu cảm xúc đang dâng trào trong người.

Cô Bình Sinh không nói gì, lấy ví từ trong túi quần, rút ra một tấm hình, đưa cho cô. Khi anh đưa tấm hình qua, cô lùi lại vì kinh ngạc. Cô nhanh chóng bước qua nhìn tấm hình kia, dĩ nhiên là tấm hình chụp ở Trường Thành khi cô dẫn anh đi tham quan, trong tấm hình khuôn mặt cô đỏ bừng, có thể nhìn ra những giọt mồ hôi trên trán, ánh nắng chiếu trên người anh, chiếu rọi nụ cười tươi của anh, nhìn rất đẹp.

Khi đó hai người còn không có quan hệ thân, nên khi chụp hình động tác cũng câu nệ chút ít. Tuy rằng thân thể dựa vào nhau, nhưng biểu tình mỗi người đều cố ý làm thật đúng đắn, hiện tại xem ra lại có tâm lý thú vị hơn một chút.

Quá trình là thế nào để cho hai người ở bên nhau?

Cô cẩn thận nghĩ lại, cũng không thể nghĩ ra được có chuyện gì đặc biệt phát sinh, cứ âm thầm tiến tới như vậy, giống như đó lại là một điều đương nhiên vậy.

Cô đem tấm ảnh bỏ vào trong ba lô, cố ý cầm tay anh làm nũng, nháy mắt ngón tay hai người đan chặt vào nhau, bỗng nhiên liền dâng lên cảm xúc mãnh liệt không muốn bỏ tay ra chút nào. Căn bản là không nói lỏng được... đôi bàn tay kia.

“Anh trở về Mỹ rồi có thể gặp lại mối tình đầu không thể? Hay là cô bạn gái cũ tóc vàng của anh ấy?” Cô mở miệng trêu đùa anh, bắt buộc bản thân mình rút tay về, không nghĩ tới anh bỗng nhiên dùng sức, không để cho cô rút tay lại.

Khí lực trên tay anh rất lớn, nụ cười trên khuôn mặt lại rất nhẹ nhàng, “Chắc là không đâu, hành trình của anh đều kín rồi, kín đến mức chỉ có thể ở bệnh viện hoặc trong nhà mà thôi.”

“Được rồi, tạm thời tin anh vậy...” Cô tránh không được, đơn giản là dùng lực một chút, cũng nắm chặt lấy tay anh, “Anh đồng ý với em là nửa năm sẽ về, nhất định nửa năm phải về nước, nếu không... quá hạn thì em không chờ anh nữa đâu.”

Thật ra câu cô muốn nói chính là... Không cần phải trở thành một con người hoàn mỹ, không cần phải giống như mới người khỏe mạnh mới trở về. Tập luyện hồi phục sức khỏe của cơ thể từ từ cũng sẽ đến... Nhưng cô do dự thật lâu, vẫn không nói ra được.

Tay hai người cứ nắm chặt như vậy, bốn phía đều là người đến đưa tiễn, còn có rất nhiều câu nói chia tay, tràn ngập trong không khí, trong mắt cũng như lọt vào trong tai của mỗi người.

Sau đó cô cũng không nói gì nữa, cũng không làm chút chuyện không hợp nơi hợp cảnh nào đó nữa, nhưng cô thật sự không biết nên nói cái gì, chỉ cười, đem lo lắng của bản thân cố gắng đè nén xuống dưới đáy lòng.

Cho đến khi anh qua cửa hải quan, tầm mắt của cô cũng đã mờ dần, đang muốn quay đầu rời đi, Cố Bình Sinh lại bỗng nhiên đứng ở cửa, nhìn về phía nơi này.

Cô nghĩ rằng anh muốn nói gì đó.

Anh chỉ cười cười, đem tay trái nắm thành quyền, đưa lên bên môi, hôn lên chiếc nhẫn nơi ngón áp út, sau đó hạ tay xuống mới đi vào cửa hải quan.